



王景

王景
王景
王景
王景

Mục lục

Chương 1: Đêm Tây Viên

Chương 2: Thần Côn

Chương 3: Hình Thế

HÁN MẠT TRIỆU HỒ

Thu Phong Tri Liễu

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đêm Tây Viên

Lúc này đêm đã rất khuya, vẻ tịch mịch trùm khắp nhân gian. Gió thanh chậm chậm thổi đến, tiếng lá nhè nhẹ vang lên. Tiết trời đêm tháng chín đã mang đôi phần lành lạnh, đám côn trùng núp đầy trong bụi cỏ, chẳng rõ là loài gì, lại cất tiếng kêu không ngớt. Trên không trung, một vầng trăng tròn tựa chiếc mâm bạc vẫn treo lơ lửng, vẩy những ánh quang trong thanh như hạt nước rơi nghiêng đầy mặt đất.

Bãi thao trường to rộng, bằng phẳng rải đầy những cát, những đá nhỏ vụn, dưới ánh trăng thuần khiết phủ trùm lại tựa như một miền tuyết trắng. Xung quanh thao trường là doanh trại và những giá xếp binh khí. Tiến ra xa xa thì liền thấy những hòn giả sơn chập chùng, những cây cổ thụ cùng toà cung điện và đoạn tường vây cao lớn. Rõ ràng nơi đây khi xưa từng là khu lâm viên của hoàng tộc, duy có khoảng giữa thao trường và doanh trại thì đích thị là về sau mới được xây lại.

Nơi đây chính là Tây Viên, vốn là vườn thượng uyển của hoàng tộc, rộng chừng hai mươi dặm, nằm ở mé Tây thành Lạc Dương. Năm thứ 5 niên hiệu Trung Bình, thái tử Lưu Hoảng hạ lệnh tu sửa Tây Viên, san dời giả sơn, chặt hạ cây cối, lấy đất xây dựng thao trường và doanh trại. Tháng tám năm ấy, vua bắt đầu dùng khu đất làm nơi chiêu mộ tráng đinh, lập nên Tây Viên Bát Quân, phong cho bọn Kiến Thạc, Viên Thiệu, Bào Hồng, Tào Tháo, Triệu Duy, Phùng Phương, Hạ Mâu, Thuần Vu Quỳnh làm thủ lĩnh, gọi là Tây Viên Bát hiệu úy. Lại phó cho tên hoạn quan Kiến Thạc dẫn đầu Bát hiệu úy, thống lĩnh Tây Viên binh mã, nhằm ngầm giám sát và hạn chế quyền hành của đại tướng quân Hà Tiến.

Nhưng qua năm sau, tức niên hiệu Trung Bình năm thứ 6, thiên tử Lưu Hoảng mới 33 tuổi chỉ vì phóng túng buông thả quá độ mà kiệt quệ, băng hà tại điện Gia Đức Nam cung, thụy hiệu là Hiếu Linh hoàng đế. Con trưởng Lưu Hoảng là Lưu Biện vì được sự bảo bọc của mẹ là Hà thái hậu và cậu là tướng quân Hà Tiến nên cứ thẳng băng một đường lên ngôi kế vị. Nhưng thượng quân hiệu úy Kiến Thạc lại muốn lập em của Lưu Biện là Lưu Hiệp làm vua, do vậy hăn bèn bí mật liên hợp với đám Thập thường thị bàn mưu tính kế hãm hại đại tướng quân Hà Tiến. Chẳng ngờ, lũ thập thường thị trở mặt, quay ra bán rẻ Kiến Thạc, ngầm tố giác hăn với Hà Tiến. Hà Tiến liền dùng Mệnh Hoàng môn lệnh đến bắt Kiến Thạc, ung dung đem hăn đi hành quyết. Sau khi Kiến Thạc chết, Hà Tiến lập tức nắm toàn quyền chỉ huy Tây Viên Bát Quân.

Lúc này đã sang giờ Dần, trong khu rừng phía sau doanh trại, nằm ở góc tây bắc Tây Viên, ánh trăng vẫn còn toả rạng, len lỏi qua những tán cây đủ loại sắc màu mà bám xuống mặt đất. Trương Triệu Hồ tóc tai rối bù, thần sắc mờ mịt, cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn mà ngồi đờ ra trên phiến đá dài.

Một canh giờ trôi qua, hăn vẫn tuyệt chẳng thay đổi thần sắc, dường như cả thân xác cũng đã chìm vào cảnh mộng. Trong suy nghĩ của hăn, bao dòng ký ức không ngừng lưu chuyển. Nhưng những ký ức này chẳng phải là của hăn, chúng vốn thuộc về chủ nhân thực sự của thân xác này, một người tên là Trương Liêu.

Đúng vậy, chính là tướng quân Trương Liêu, một trong Ngũ Hồ Tướng thời Tam Quốc.

Trương Triệu Hồ đưa tay dụi thật mạnh khuôn mặt hồi lâu, rồi hăn cất một tiếng thở dài. Hăn vốn là người của thế kỷ 21, là một công chức chính phủ. Hăn cảm mến một cô giáo dạy môn lịch sử cấp Trung học. Hôm đó, hăn lên vào sân trường chơi bóng rổ cùng cô ấy, đang lúc bay mình lên úp rổ, tay bám vào khung rổ, người lơ lửng trên không, vừa định quay người

lại nở nụ cười với người tình trong mộng của mình thì không ngờ cột bóng đột nhiên gãy sập, cổ hần liền bị vướng chặt vào khung rổ.

Lần thứ hai tỉnh dậy, hần sửng sốt tốt độ, không biết bằng cách nào mà hần lại có thể xuất hiện tại một doanh trại binh lính cổ đại như thế này. Ngoài những dòng ký ức lạ lùng cứ liên tục dấy khởi trong đầu, hần chẳng thể lý giải được thì ngay đến cả thân thể hiện tại, hần cũng mờ mờ mịt mịt, hần chỉ biết mình đã trẻ ra đến năm sáu tuổi. Những đoạn hồi ức cứ lờn vờn trong suy nghĩ đã cho hần biết, hần đang ở vào cuối thời Hán, tên hần là Trương Liêu, 21 tuổi, xuất thân từ vùng Bính Châu.

Gặp phải cơ sự này, dù là một người tinh thần khoáng đạt vô tư như Trương Triệu Hồ thì thử hỏi liệu có vô tư nổi chẳng? Vả lại, dù là kẻ một phen bẻ đôi lịch sử cũng chẳng tưởng như Trương Triệu Hồ cũng biết rõ rằng, những năm cuối đời Hán, phong ba cuồn cuộn, khắp nơi đổ nát, phi tặc hoành hành, xương trắng ngổn ngang, thôn xóm hoang tàn, trống trận đua tiếng, khói lửa liên miên, quần hùng dương uy, chia ba thiên hạ.

Hôm nay là đúng vào rằm tháng 9 niên hiệu Trung Bình năm thứ 6, Trương Triệu Hồ ngày trước vì theo đuổi nàng "nữ thần lịch sử" trong mộng, nên cũng có gia công trau dồi chút ít kiến thức lịch sử, xem sơ lược qua thời Tam quốc thì hần cũng biết được rằng năm Trung Bình thứ 6 này vừa là điểm chấm dứt của một thời kỳ và cũng vừa là điểm khởi phát của một thời kỳ mới. Hán Linh Đế băng hà, Thiếu Đế kế vị, bọn Thập thường thị tác loạn, đại tướng quân Hà Tiến đưa thân vào chỗ chết, Đổng Trác tiến kinh phế truất thiên tử, đám chư hầu Viên Thiệu, Tào Tháo chạy đi lánh nạn, không lâu sau lại đua nhau dấy binh, thời kỳ loạn lạc liên miên hơn mấy chục năm bắt đầu từ đây.

Dòng ký ức loạn động không ngừng trong tâm tưởng lại cho hần biết rằng, hai tháng trước, hần được đại tướng quân Hà Tiến phái đến Hà Bắc chiêu mộ binh lính. Vượt qua bao tháng ngày mưa gió tầm tã, hành binh đến các quận Hà Nội, Hà Đông, Ngụy và Cự Lộc, cuối cùng hần cũng tập

hợp được một nghìn hai trăm tráng đinh, ngày hôm qua vừa về đến Lạc Dương.

Vừa đặt chân về đến đất Lạc Dương, còn chưa kịp đến dinh phủ của đại tướng quân để trình báo thì Trương Liêu nhận được quân lệnh từ phủ thái úy của Đông Trác. Đương lúc chưa biết tính thế nào thì chẳng biết vì nguyên cớ gì, từ đằng xa một đám lính rợ Nhung Hồ xông xộc sấn tới, áp giải hẳn đến giam lỏng ở vườn Tây Viên này.

Tây Viên, Trương Liêu đương nhiên không đơn thuần chỉ là biết mà còn hiểu rất rõ. Năm trước, sau khi Tây Viên Bát Quân được thành lập, Kiến Thạc phát lệnh chiêu mộ tráng sĩ bốn phương, thích sử vùng Bính Châu là Đinh Nguyên vì muốn lập mối giao hảo với Kiến Thạc nên đã phái thủ hạ của mình là Trương Dương và Trương Liêu mỗi người đem theo năm trăm lính đến Lạc Dương đầu quân dưới trướng Kiến Thạc. Sau khi đến Lạc Dương, Kiến Thạc rất đổi vui mừng, lập tức ban tước quân hầu cho cả hai, mỗi người được chưởng quản năm trăm lính.

Tháng 4 năm nay, Linh Đế Lưu Hoảng băng hà, Kiến Thạc bởi ý đồ cướp quyền thất bại mà bỏ mạng, đại tướng quân Hà Tiến liền thay thế tiếp quản Tây Viên Bát Quân. Đinh Nguyên thấy vậy lại vội vàng lệnh cho Trương Dương và Trương Liêu theo về phục tùng Hà Tiến. Từ đó, Trương Liêu chính thức đứng vào hàng quân sĩ được triều đình tin dùng.

Những bậc lão danh sĩ trong đám Đãng Nhân (1) vì hai lần phải hứng chịu hoạ Đãng Cốt (2) dưới thời Hoàn Đế, Linh Đế cho nên đều lũ lượt kéo nhau lánh thân quy ẩn. Còn đám tân sĩ thì lại theo về phe Viên Thiệu, tụ họp về dưới trướng của tướng quân Hà Tiến - người nắm trong tay toàn quyền binh lực lúc bấy giờ - để tiện bề kích động Hà tướng quân đối đầu với bọn Thập Thường Thị.

[(1)(2) Thời Hán Hạng Đế, tập đoàn quan liêu do Lý Dung và Trần Phan đứng đầu đã liên hợp với Thái học sinh do Quách Thái lãnh đạo, kết

thành bè đảng, được gọi là "Đảng Nhân", chống chọi quyết liệt với ách thống trị đen tối của hoạn quan. Hoạn quan dựa vào nhà vua, đã hai lần phát động hoạt động bức hại tàn khốc đối với Đảng Nhân, mà lịch sử gọi là "Đảng Cổ chi họa"].

Từ đó, mâu thuẫn giữa tướng quân Hà Tiến với đám Thập thường thị ngày càng gay gắt. Hà Tiến phong cho Viên Thiệu làm Tư Lệ hiệu úy, trao cho quyền Giả Tiết (3), trở thành quân chủ lực áp chế đám thường thị. Nhưng trở trêu thay, khi ấy, em gái của Hà Tiến là Hà thái hậu "buông rèm chấp chính", em trai của Hà Tiến là xa kỵ tướng quân Hà Miêu - người nắm binh quyền chỉ sau Hà Tiến, cả hai người này lại che chở nâng đỡ cho bọn Thập thường thị. Việc này khiến cho Hà Tiến thực sự là đôi bề khó xử.

[(3) Người lĩnh quyền Giả Tiết là người được thừa quyền tối cao trừng trị thẳng tay những kẻ có tội, làm điều bất chính].

Viên Thiệu khi ấy được Hà Tiến rất mực trọng dụng, vừa nhậm chức Tư Lệ hiệu úy hần liền hiến kế cầu Hà Tiến triệu tập các lộ binh tướng vào kinh để uy hiếp Hà Thái Hậu và lũ Thập Thường Thị. Hà Tiến chính đang đứng vào thế tiến thoái lưỡng nan cho nên liền ưng thuận theo kế sách của Viên Thiệu. Hần lập tức hạ lệnh triệu vời ba lộ binh mã của quan đầu mục vùng Bính Châu Đồng Trác, Vũ Mạnh đô úy Đinh Nguyên và thái thú Kiêu Mạo về kinh. Lại phái năm tướng giỏi dưới trướng toả đi khắp nơi mộ binh tuyển sĩ tiến kinh để phô trương thanh thế, năm vị đó gồm có đại tướng quân phủ dụện Vương Khuông cùng với kỵ đô úy Bào Tín đến mộ binh ở vùng Thái Sơn; Tây Viên phó tư mã Trương Dương và Trương Liêu đến mộ binh ở vùng Bính Châu; đô úy Quán Khâu Nghị đến mộ binh ở vùng Đan Dương. Trương Liêu là người duy nhất trong năm người được phái đi không thuộc phủ đại tướng quân, nguyên cố là vào ngay lúc trước khi xuất hành, hần được bổ nhậm thăng chức lên phó tư mã, nhận mệnh lập tức lên đường đến Bính Châu.

Nhưng khi mộ binh hoàn mãn, về đến Lạc Dương, ngênh đón Trương Liêu không phải là bữa yến tiệc mừng công của đại tướng quân Hà Tiến, mà là sự vây hãm cùm kẹp của đám lính rợ Khương Hồ hung hãn. Sau khi bị dẫn đến Tây Viên, hãn phát hiện chung quanh nội viên đều bị canh phòng rất cẩn mật. Thêm nữa, quân lính nơi đây đều là rợ Khương Hồ, ngay đến lộ lính năm trăm người cũ đóng gác ở Tây Viên trước khi hãn rời Lạc Dương lên đường mộ binh, bây giờ chẳng còn thấy ai.

Nếu là tướng quân Trương Liêu thì với khả năng quán sát tình thế vô cùng nhạy bén của mình đã sớm nhận ra sự bất thường, nhưng dù vậy cũng vẫn chẳng tỏ được nguyên do. Còn Trương Triệu Hồ thì lại khác, hãn biết rõ, những sự quái đản này chính là bởi Đông Trác đã vào kinh!

Đây thực là một tấn bi kịch, bản thân vừa bị xuyên việt về đến thời loạn lạc này thì đã rơi ngay vào hang hùm bầy lang.

Trương Triệu Hồ lén lút vào trường tìm nàng "nữ thần" của mình, lúc phi thân lên úp rõ quay đầu lại cười với nàng ấy thì không ngờ cột bóng rổ gãy đổ, "rầm" một tiếng, rung chấn thật kinh rợn, lúc miên man bưng tỉnh dậy thì hãn đã thấy mình mang thân xác của tướng quân Trương Liêu. Hãn khổ não đưa tay vò đứt mái tóc dài thướt, xé toạc tấm áo vải trên người. Lý tưởng của hãn là ngày ngày được ấp ôm nàng "nữ thần lịch sử" của mình trong lòng, phấn đấu để làm một con người văn minh chứ không phải là đi tới cái thời đại man rợ như thế này, sống với đám người man rợ đến nỗi không thể nào man rợ hơn, để rồi chết nhanh đến mức không thể nào nhanh hơn, thê thảm đến nỗi không thể nào thê thảm hơn.

HÁN MẶT TRIỆU HỔ

Thu Phong Tri Liễu
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thần Côn

Một người như Trương Triệu Hổ đâu có hồ đồ đến mức lén lút lút lút lén vào trường chỉ để chơi bóng rổ, thực ra mục đích của hắn rõ ràng là vì muốn gặp mặt nàng nữ thần của mình để thể hiện cho nàng ta xem một màn trình diễn xuất sắc. "Vậy mà chẳng hiểu chuyện quái quỷ gì đang xảy ra mà lại rút về thời Hán mặt này, lại còn biến thành tướng quân Trương Liêu? Lẽ nào bởi vì mình tên là Triệu Hổ?"

Hắn là một cô nhi, cái tên Trương Triệu Hổ là hắn được một vị đạo nhân què tên Cát Sơn đặt cho. Hắn rất tâm đắc với cái tên của mình. Lúc này, tiếng nói cười của cô giáo lịch sử xinh đẹp lại râm ran bên tai hắn: "Ngụy Văn Vương Tào Phi từng nói, Trương Liêu chính là Triệu Mục Công (1) thời xưa vậy! Nay kẻ thô lỗ, anh nếu sinh vào thời Tam Quốc thì anh sẽ chính là Trương Liêu, mà còn thô lỗ hơn cả Trương Liêu nữa!".

[(1) Triệu Mục Công: hay Triệu bá Hổ, là quan phụ chính đầu thời nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Vì có công diệt nhà Thương nên được Chu Vũ vương phong cho nước Yên].

Đến giờ phút này thì sẽ chẳng còn ai gọi hắn là "kẻ thô lỗ" nữa rồi!

Tâm can Trương Triệu Hổ quặn thắt, hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Ta hận Tào Phi!".

"Nữ thần lịch sử của ta!", vừa hét Trương Triệu Hổ vừa dậm huych vào đầu gối.

Lại nói, Trương Triệu Hồ ngoài việc rời xa vị đạo nhân què mà vân du khắp nơi thì hẳn thực chẳng có gì để vướng bận, vô cùng tự do tự tại. Sau khi tốt nghiệp đại học, hẳn đến làm tạp vụ tại chính quyền địa phương ở một tỉnh nghèo. Một năm trước, trong cuộc gặp gỡ tình cờ với cô giáo dạy lịch sử, hẳn ngay lập tức bị vẻ đẹp mê hồn của nàng ấy làm cho dấy động tà tâm. Khổ sở theo đuổi cả năm ròng, gần như sắp đạt được như mộng ước thì một viễn cảnh chẳng ai ngờ tới lại diễn ra, ý định treo mình trên khung bóng rổ để diễn một màn ngoạn mục cho nàng "nữ thần" của hẳn phải trầm trồ thán phục lại đưa hẳn đến cái nơi quái quỷ này. Hẳn sợ rằng sẽ chẳng còn cơ hội nào gặp lại nàng ấy nữa.

Trương Triệu Hồ lại nhớ đến vị đạo nhân què ngày trước đã từng có một lần xem mệnh cho hẳn. Vị ấy nói với hẳn rằng, hẳn có mệnh "tòng quân sát nhân, phong hầu bá tước" (Nghĩa là vào quân ngũ ra chiến trường giết chóc, được phong tước hầu, chức tướng). Lúc ấy, hẳn chỉ khinh mũi cho là vớ vẩn, nhưng đến giờ phút này thì hẳn cũng đã tin được vài phần rồi!

"Trăng sáng quá!", Trương Liêu ngẩng đầu ngắm vầng trăng rằm tròn vằng vặc, ngập ngừng một hồi, rốt cục hẳn cũng chẳng thể kìm được mà ngâm lên một câu cổ thi bày tỏ nỗi lòng...

"Sao người lại tròn đến thế... Không có nàng, ta phải làm sao đây?" - đầu óc hẳn lúc này có lẽ đang ngổn ngang rất nhiều thứ nên hẳn cũng chẳng buồn để tâm mình nói ra cái gì.

"Tòng quân sát nhân, phong hầu bá tước à...", một hồi sau, ánh mắt Trương Triệu Hồ dần trở nên kiên định, hẳn nghiêng rặng nói: "Tặc lão thiên, ta đã rõ rồi, từ nay về sau, ta chính là Trương Liêu Trương Văn Viễn!" (Văn Viễn là tên tự của Trương Liêu).

Tính cách của hẳn trước nay vô cùng phóng khoáng nhưng lại hơi có phần tùy tiện. Ngồi ngơ ngẩn gần trắng đêm đã khiến cho hẳn chịu chấp

nhận thực tại, và đương nhiên là với tình cảnh như bây giờ thì hãn cũng không thể nào không chấp nhận cho được.

Nhìn ánh lửa bập bùng xa xa, có thể nhận ra đó chính là đám lính Khương Hồ canh gác Tây Viên và cũng là đang canh quản Trương Liêu. Tâm can hãn lúc này lại gợn lên đôi phần phiền muộn. Nếu hãn nhớ không nhầm thì đám tướng lĩnh rợ Khương áp giải hãn đến đây có nói rằng, ngày mai Đông thái úy sẽ triệu vời hãn vào phủ. "Đông thái úy không phải Đông Trác thì là ai? Chết tiệt, chẳng lẽ ta lại phải làm tay chân cho Đông Trác? Ngày mai, ta phải làm sao mới ứng đối được với tên bạo đồ hỷ nộ bất thường như Đông Trác đây?"

Trương Liêu đang cúi đầu trầm tư thì bỗng phát hiện ra bóng người trên mặt đất, không biết đã đứng đó từ bao giờ.

"Có người!", trong tâm hãn có chút kinh động, lập tức ngẩng đầu lên. Chỉ thấy trong khu rừng phủ đầy ánh trăng kia, một nam nhân trạc trung niên khoác trên mình tấm hạc bào, đang khẽ mỉm cười mà quan sát Trương Liêu.

Người này thân hình cao lớn, dung mạo tuấn dật, thần sắc chính trực, dưới cằm để râu dài, sau lưng đeo trường kiếm, mặc đồ theo lối đạo sĩ, phong thái siêu phàm thoát tục.

Mặc dù vị đạo sĩ này thần sắc hoà nhã nhưng trong lòng, Trương Liêu vẫn dè chừng đến mấy phần. Lúc này cũng đã quá nửa đêm, vậy mà tại sao vẫn có người lai vãng đến nơi này?

- Người là kẻ nào? Đến đây làm gì? - Trương Liêu đứng phắt dậy, trầm giọng nói - Đây là quân doanh, không được tự ý ra vào.

Vị đạo sĩ cười ha hả một hồi rồi ôm quyền đáp:

- Bần đạo tên Tả Từ. Nhân lúc đi qua nơi đây, ngược xem tinh tượng có chút dị thường, bèn tiến vào để cầu gặp quý nhân.

- Tả Từ!!! - mắt Trương Liêu trở to hết cỡ, hấn thất thanh kêu lớn, nhìn vị đạo sĩ bằng ánh mắt thập phần kinh hãi - Thần côn Tả Từ (2).

[(2) Thần côn: là từ chỉ chung những người lợi dụng đức tin thần thánh của mọi người mà làm những việc xấu mưu cầu lợi ích cá nhân (Ở bên ta thì nôm na là chỉ những người làm nghề lên đồng, phong thủy, bùa phép, bói toán)].

Thực ra, Tả Từ là một nhân vật truyền thuyết thời Tam Quốc, vốn là người từ nhỏ đã lâu Ngũ Kinh, sau lại kiêm thông tinh thuật, theo học đạo phép, Lục Giáp tử tướng. Dân gian còn truyền miệng rằng người này có khả năng sai khiến quỷ thần, toạ trí hành trù (một phép thuật, để chữa dịch ra được nó là phép gì). Những đoạn truyền thuyết này đều chỉ ba phần thực bảy phần hư, nhưng dù có tin hay không, thì tích truyện "Tả Từ nhạo Tào Tháo" vẫn còn được chép lại trong chính sử, ai cũng đều nghe qua. "Nhưng không thể ngờ được lại có cuộc hội ngộ này? Và cũng không thể ngờ được lại chạm mặt hấn ngay lúc ta vừa đặt chân đến đây! Chuyện này rốt cục là như thế nào?".

Vị đạo sĩ dường như hoàn toàn chẳng để tâm đến hai chữ "Thần Côn" mà Trương Liêu vừa thốt ra. Nhìn thần sắc của Trương Liêu, gương mặt đạo sĩ để lộ nét tươi cười bí hiểm, nói:

- Ha ha, vị tiểu hữu đây quả nhiên là đã biết bần đạo. Nhìn dị tượng trên gương mặt, đúng thực là như vậy rồi!

Nghe Tả Từ nói vậy, trong lòng Trương Liêu càng thêm kinh hãi. "Chẳng phải đây mới là lần đầu ta gặp lão yêu quái này sao? Vậy mà ngay cả việc ta bị hoá kiếp đến nơi đây hấn cũng biết!!". Mắt hấn chớp giạt liên hồi, trong lòng chẳng kìm nổi nỗi kinh hãi, liền vội ôm quyền đáp:

- Tiểu bối cũng đã từng diện kiến Tả đạo trưởng.

Nói đoạn, nhìn Tả Từ, hấn lại không kìm nổi mà hỏi rằng:

- Chẳng hay Tả đạo trưởng vừa nói "dị tướng" là...

- Lai lịch của vị tiểu hữu đây chẳng thể nói ra, chẳng thể nói ra, nói ra ắt sẽ có hoạ - Tả Từ liền lắc đầu một cách bí hiểm, nhẹ vuốt râu rồi lại nói tiếp:

- Thế nhưng bản đạo quán sát diện tướng của tiểu hữu đây, Thiên Đình (3) sung mãn, Minh Đường (4) nhấn bóng, mây kiếm thẳng một đường, đôi mắt thanh trong mà trầm ẩn can qua (5). Đời này vì chủ mà mang mệnh sát phạt, giết hại vô cùng nhưng tạo phúc cũng vô lượng, đại cục của thiên hạ đều nằm tại tâm anh!

(3) Thiên Đình: giữa trán

(4) Minh Đường: khuôn mặt

(5) Can qua: ám chỉ chiến tranh

- Thần Côn! - Khoé miệng Trương Liêu khẽ giật, nhin không nổi mà thốt ra câu lẳng mạ.

Nếu vẫn còn chút chức quyền như tại cái tỉnh nghèo kiếp trước thì hấn sớm đã dương uy đuổi thẳng cổ kẻ trước mặt đi rồi. Nhưng trước mắt hấn lúc này không giống, mọi thứ nơi đây đối với hấn chẳng những lạ lẫm lại còn vô cùng quý dị, hơn nữa kẻ đang đứng kia thần thần bí bí, hấn còn chẳng biết có đánh nổi hay không.

Hấn cố gượng tỏ ra vẻ tươi cười:

- Đạo trưởng lại nói đùa rồi! Tiểu bối chẳng qua chỉ là một phó tư mã thấp hèn, nay tiền đồ còn chưa tỏ, nào dám vọng cầu quá đáng chi khác.

- Ha ha... - Tả Từ vuốt râu nói - Tiểu hữu như nay mệnh can qua hãy còn ẩn tàng, ẩn mà chưa lộ, trước mắt vẫn là đang rình núp để đợi thiên thời. Đợi đến khi chiến loạn bùng phát thì ắt là khí như trường long, càng là lúc vừa dướn mình thì liền vút tận mây xanh. Chẳng qua chỉ là mệnh làm chủ hay làm tôi thì hãy còn quyết định cả ở tâm ý nơi anh.

Trương Liêu hơi nhếch mép, bật cười nói:

- Câu nói này của đạo trưởng, tiểu bối dù thế nào cũng chẳng dám nhận. Như nay ngày ngày chỉ biết an phận, ăn cho no đầy mà chờ đến lúc tận số thì liệu rằng sau này có thể dướn mình vút mây xanh được chăng?

Nét tươi cười trên mặt Tả Từ bỗng nghiêm lại, khoé miệng hơi giật, ánh mắt chột bùng sáng mà nhìn chăm chặp Trương Liêu, khiến Trương Liêu đột nhiên cảm thấy hơi ngứa ngáy khó chịu. Giây lát sau, Tả Từ cất tiếng cười:

- Tiểu hữu nói rất đúng! Ngày ngày chỉ biết ăn cho no đầy mà đợi đến kỳ mãn số thì ắt là ngay sau đó, nguyên thần sẽ được một bước vút mây xanh.

- Ha ha, đạo trưởng lại nói đùa rồi! - Trương Liêu kìm không nổi mà cười lớn, chột cảm thấy lão Tả Từ này cũng khá là thú vị. Trong lòng hẳn lúc này, nỗi thấp thỏm không yên cũng đã vơi đi quá nửa, đồng thời cái tính cách ham hố, lân la tạo quan hệ, kết giao bằng hữu như những ngày còn làm việc ở cơ quan kiếp trước lại sùng sục bùng lên.

Hắn đứng dậy kéo tay áo Tả Từ, rồi lại dùng cái bộ dạng quen thuộc, du Tả Từ ngồi xuống kế bên mình trên phiến đá dài, nói:

- Nào, đạo trưởng hãy mau ngồi xuống. Tiểu bối cùng đạo trưởng mới gặp mà đã như cố hữu, niềm kính ngưỡng của tiểu bối với ngài tựa núi cao vời vời chẳng thể lay động, lại như sông Trường Giang cuộn cuộn chảy mãi không ngừng... Việc này... nếu muốn thành nên đại sự thì cần phải có quý

nhân tá trợ. Đạo trưởng nếu thấy tiện thì hãy lưu lại bên cạnh tiểu bối để tiện bề thời thời khắc khắc chỉ bảo cho tiểu bối. Đạo trưởng nghĩ sao?

Khoé miệng Tả Từ không kìm nổi lại co giật liên hồi, nhìn kẻ trước mặt đang tỏ ra cái bộ dạng mà hẳn chưa từng nghĩ tới, Tả Từ chợt hoài nghi có phải mình đã tìm sai người chẳng? Lại thấy ánh mắt nhiệt tình mà cầu khẩn của Trương Liêu, Tả Từ vội lắc đầu, nói:

- Bần đạo là người cõi tiên, chẳng hợp với việc đời. Như nay vận Hán sắp tận, thiên hạ biến loạn, gặp lúc vận suy, quan cao thì ắt hoạ, của nhiều thì ắt tử, dù một đời vinh hoa phú quý, cũng không đáng để ham vậy!

Nhìn Tả Từ mang phong thái của một cao nhân chẳng màng thế tục, Trương Liêu chợt nhếch cao đôi lông mày rậm, hẳn vẫn chẳng thể tin Tả Từ đương đêm hôm khuya khoắt lại "vô tình" mà đến nơi này, "vô tình" mà tìm gặp hẳn ta. Thế là hẳn lập tức dương ánh mắt cầu khẩn:

- Nghe qua câu này của đạo trưởng, tiểu bối cũng thấu được thế đạo thực hung hiểm, vậy đạo trưởng có thể cho phép tiểu bối được đề đầu bái sư chẳng? Ngài có thể cho tiểu bối cùng lên núi tu đạo được chẳng?

Tả Từ bỗng ngăn người, rồi ngay lập tức vuốt râu cười ha hả nói:

- Tiểu hữu nếu có thể vào đạo môn của ta, tu đạo thuật của ta thì thực là một dịp đại hỷ của đạo môn ta vậy!

Định lừa cả ma quỷ sao? Trương Liêu đã kịp trông thấy dáng vẻ ngờ ngác vừa nãy của Tả Từ, hẳn liền biết lão này khẩu tâm không tương ứng. Trương Liêu tay nắm chặt trái đấm, hỏi:

- Tu đạo thuật, có thể phi thiên độn thổ, thiên biến vạn hoá, trường sinh bất lão được chẳng?

- Cái này... - Tả Từ đang vuốt râu tức khắc sững lại, tay siết chặt, khẽ bứt đứt vài sợi, hần nói - Tu đạo quyết định bởi thiên phú và tâm tính.

- Tiểu bối không có thiên phú.

Trương Liêu vội đáp, hần thực ra chỉ muốn thăm thám một chút, chứ chẳng có chút tâm tưởng nào với việc đem hết tuổi xuân tươi đẹp đánh đổi lấy cái đạo hão huyền mơ mơ hồ hồ gì đó cả.

- Vậy thì thực là đáng tiếc! - Tả Từ tỏ ra vẻ rất đổi tiếc nuối mà cao giọng nói - Xem ra tiểu hữu quả nhiên không phải là hạng người có thể hành đạo xuất thế rồi!

HÁN MẠT TRIỆU HỒ

Thu Phong Tri Liễu
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hình Thế

Dịch giả: Ánhtrăngcôđơn97

"Lão xảo ngôn!" - Trương Liễu thầm rủa trong tâm. Hãn luôn âm thầm quan sát Tả Từ. Khi thấy Tả Từ ngoài miệng nói đáng tiếc, nhưng trong lòng lại chẳng thực đúng vậy, hãn chỉ sợ rằng Tả Từ đã sớm lường trước được định liệu của hãn.

Lúc đó, Trương Liễu liền hiểu ra mục đích thực sự Tả Từ đến đây chẳng phải là vì việc trọng đại thu nhận hãn làm đệ tử. Hãn cũng hiểu được bản thân vốn không phải là người có cốt cách đặc biệt, nhưng trái lại, ngoài cảm giác hơi thấy vọng đó ra thì hãn lại tò mò nhiều hơn, "Làm gì có chuyện Tả Từ tình cờ đi ngang qua Tây Viên này!". Hơn nữa, Tây Viên nằm ở mé ngoài thành Lạc Dương, là nơi quân binh trú đóng, vậy mà tại sao đường giữa đêm canh khuya lại có một vị đạo sĩ đi ngang qua đây?

Trương Liễu nghĩ mãi chẳng thông, mà hãn cũng biết là chẳng thể nghĩ tỏ nổi nên hãn lập tức đổi chủ đề, ra vẻ tự nhiên hỏi Tả Từ:

- Đạo trưởng đêm khuya đến tìm tiểu bối, ắt là có chỗ chỉ bảo, vậy xin đạo trưởng cứ việc nói ra, chỉ cần sức mọn này có thể làm tới thì nhất định sẽ dốc toàn tâm tận lực.

Đây chính là tính cách của Trương Triệu Hồ khi xưa. Nếu như đã dùng đến kế quanh co mà còn không đạt được thì cứ thẳng trực diện mà tóm lấy.

Tả Từ thấy Trương Liễu hỏi một cách thẳng thắn như vậy cũng chợt thất kinh giây lát. Hãn đưa mắt sang phía Trương Liễu rồi nhin không nổi

mà võ tay tán thưởng:

- Đạo trời chưa từng thiên vị, quý nhân ắt có quý hạnh. Tiểu hữu đây lòng dạ ngay thẳng, tâm lượng khoáng đạt, ấy thế lại khiến cho bản đạo tự thẹn không bằng... Không sai, bản đạo chính đang có một việc muốn cậy nhờ nơi quý nhân.

- Ha ha... - Trương Liêu thấy Tả Từ không còn dùng mấy lời sắc bén khua qua khua lại nữa, hẳn liền biết sự lượng liệu khi này quả nhiên chẳng sai, Tả Từ tìm hẳn đúng thực là có sự. Hẳn cười nói:

- Quý nhân, tiểu bối không dám nhận. Đạo trưởng có việc chi xin cứ nói ra...

- Không thể nói, nói ra e sẽ sinh biến - Tả Từ lắc đầu nói - Bản đạo sẽ kề cận bên tiểu hữu ít ngày, sau khi sự đã thành, tự sẽ rời đi.

"Không thể nói? Kề cận bên ta ít ngày?", Trương Liêu sững người, nhưng rồi ánh mắt lại chợt loé sáng: "Tả Từ muốn theo bên ta một thời gian? Thực hay quá! Cái thời cảnh quý đệ này, ta dầu sao cũng chưa nắm được chút gì. Nhưng Tả Từ thì đã chu du bốn bể, thấy nhiều biết rộng, ắt là sẽ chỉ điểm cho ta được rất nhiều đây!".

Trương Liêu chẳng chút lưỡng lự, lập tức đáp lời:

- Hay lắm! Đạo trưởng kề cận gần bên tiểu hữu thực là quá tốt, tiểu hữu cũng chính đang có rất nhiều thứ cần phải thỉnh giáo đạo trưởng.

Tả Từ lại lắc đầu nói:

- Tiểu hữu thân thể dầu sao cũng là người trong quân lữ, bản đạo không thể nào thời thời khắc khắc cận kề bên tiểu hữu được, may chăng cũng chỉ tùy thời mà gần cạnh thôi.

Trương Liêu chột có chút thất vọng:

- Tiểu bối vốn vẫn mong đạo trưởng ra tay cứu giúp. Nay thân này đã mắc kẹt dưới trướng Đồng Trác, chỉ sợ rằng chưởng nạn trùng trùng...

Tả Từ cười nói:

- Phước họa chẳng rời nhau, ấy chính là đạo trời vậy! Mong cầu đạt được điều tốt đẹp, há lại có thể không trải qua kiếp nạn sao? Muôn sự vẫn là phải tự thân lo liệu, nếu chỉ dựa vào người khác thì dù cho tiểu hữu có quý tướng, cũng chẳng thể đạt được quý mệnh.

Trương Triệu Hồ lặng nghe Tả Từ nói một hồi, trong lòng kinh sợ, tức khắc khom mình vái Tả Từ một lễ:

- Đa tạ đạo trưởng đã chỉ điểm, tiểu bối nhất định sẽ khắc sâu trong lòng.

Công danh phải lên lưng ngựa mà đoạt lấy, phú quý phải tự thân mà tóm bắt, đời người luôn có chỗ để nhờ cậy, nhưng rốt cục rồi thì bản thân vẫn phải tự lực gắng sức. Đạo lý này ngày trước hãn đã sớm sáng tỏ, hơn nữa hãn vốn là một người luôn nhẫn nại, luôn tự thân phấn đấu, chẳng qua đây là lần đầu tiên hãn lâm phải tình cảnh trở trêu như vậy, gặp phải bao sự quý dị nên nhất thời tâm trí rối loạn, mất định tĩnh mà thôi. May sao, được mấy lời của Tả Từ thức tỉnh, hãn cũng kịp hoàn hồn trở lại.

Tả Từ thấy Trương Liêu cuối cùng cũng hiểu ra, không khỏi liên tục gật đầu khen ngợi.

Tâm trí Trương Liêu vừa định về một mối thì lại chen vào nhiều toan tính. Hãn thấy Tả Từ đeo thanh trường kiếm sau lưng, bèn cất tiếng cười hắc hắc, mặt dày mảy tấc, nói:

- Tiểu bối vốn đã từng nghe Tả đạo trưởng võ công thần thông quảng đại, chi bằng ngài hãy chiếu cố giúp đỡ tiểu bối một tay. Tiểu bối cũng phải một thân nuôi dưỡng gia đình, ấy thế mà thời nay thế đạo ngày càng khó lường, nếu không có chỗ cậy nhờ thì chẳng thể nào sống yên ổn được.

Có thể lợi dụng mà nhổ được lông chim nhận bay qua (1), đó mới chính là điểm làm nên thương hiệu của Trương Triệu Hồ.

(1) Nguyên văn câu thành ngữ là: 雁過拔毛 (Nhận qua bặt mao) = Có thể nhổ lông của chim nhận bay qua, là một thành ngữ có nghĩa gốc để chỉ người võ nghệ siêu quần, sau để chỉ hạng người cơ hội, tham lam. (Nguồn: lấy của bác @walrus)

Trông bộ dạng có mấy phần vô lại của Trương Liêu, Tả Từ tuy dờ khóc dờ cười nhưng cũng không tiện chối từ:- Bần đạo thăm thú bốn phương, cũng nắm được chút ít xảo thuật. Nếu như tiểu hữu đây có hứng thú thì bần đạo cũng đâu có nề hà chi việc chỉ dạy.

Trương Liêu trong lòng mừng rỡ, mắt chớp chớp liên hồi, hấn cất tiếng cười thoả mãn rồi ghé vào bên tai Tả Từ nói nhỏ:

- Việc này... Đạo trưởng tinh thông bói tướng, mong ngài ra tay xem giúp cho tiểu bối đường tình duyên. Thực là chẳng còn cách nào khác, nhà họ Trương của tiểu bối tông mạch yếu ớt, tiểu bối nếu như chẳng có thể thiệp, không mụn con cái thì quả là bất hiếu lắm!

Đây là điều hấn rất mong mỏi. Ngày trước, hấn đã phải vật lộn suốt 27, 28 năm trời không mảnh tình vắt vai, một thân một mình, thảm cảnh đó khiến hấn sợ phát khiếp từ lâu. Và cũng thực chẳng dễ dàng gì, đằng đằng theo đuổi nàng "Nữ thần lịch sử" trong mộng, lúc sắp chiếm trọn được trái tim nàng thì hấn lại phải nói lời từ giã cõi đời tươi đẹp. Nhưng ở thời đại năm thê bảy thiệp này thì khác, hấn chắc chắn sẽ chẳng phải chịu "thiệt thòi" đâu!

Thức thì cầm kiếm chinh phạt, ngủ thì gối lòng mỹ nhân. Tuyển lựa lấy đôi ba nghìn kiều nữ, ngày ngày trái ôm phải ấp, đêm đêm chăn ấm giấc nồng. Mỹ nhân thời Tam quốc nào đâu có thiếu: Thái Diễm, Điêu Thuyền, chị em Đại Tiểu Kiều, Chân Mật,... Chà chà, đúng thực là cuộc sống chốn tiên cảnh!

Tả Từ thấy Trương Liêu đã lộ hết ra ngoài mặt những tâm niệm hèn hạ thì không nhịn nổi mà co giật khoé miệng liên hồi. Lại nhìn qua tướng mạo Trương Liêu, Tả Từ không khỏi kinh ngạc:

- Hảo tiểu tử, vẫn là mang cái tướng "Đào hoa nhập mệnh".

"Đào hoa nhập mệnh"! Vừa nghe dứt câu, Trương Liêu đã biết ngay là việc tốt rồi. Trong lòng hân hoan hưng phấn lạ thường:

- Có thể biết được là bao nhiêu nàng không? À phải rồi, nghe nói đạo trưởng còn tinh thông cả "Phòng trung thuật" (thuật phòng the), chẳng bằng chỉ dạy cho tiểu bối một chút đi!

Chẳng ngờ, Tả Từ bỗng sầm mặt lại, hừ một tiếng:

- Tên nhãi ranh, tóc hãn còn sợi ngắn sợi dài mà đã mơ tưởng đến nữ nhân rồi!

Thấy lão Tả Từ này trở mặt còn nhanh hơn giở sách, Trương Liêu chẳng biết phải xử sự sao mới hợp. Hãn cũng biết rằng Tả Từ đã từng du ngoạn khắp nhân gian nên hãn lại càng chẳng tin một gã đạo sĩ tinh thông đến cả "Phòng trung thuật" như Tả Từ sẽ mang được cái danh đoan chính. Trương Liêu vội vàng sấn tới, áp tay vào trán Tả Từ, nói:

- Đạo trưởng, xin chớ phát hỏa! Ngài tinh thông cả "Phòng trung thuật" nên cái đó lúc nào cũng... phát ra phải không? Chẳng lẽ đạo trưởng lại chưa từng kiểm tìm người trong mộng? Tiểu bối vạ phần chẳng tin!

"Thôi đi! Người trong mộng cái gì!", đối với một tên vô lại như Trương Liêu, Tả Từ cũng nhất thời không giữ nổi bình tĩnh. Hắn gạt tay của Trương Liêu ra rồi hạ giọng nói:

- Chớ trách bản đạo không nói trước, tiểu hữu nay thân đã bị giam hãm dưới trướng Đông Trác, lại chẳng cầu cạnh được ai, cái mạng nhỏ của tiểu hữu như đang treo trước đầu sợi chỉ. Tiểu hữu cũng biết, Đông Trác là một kẻ vô cùng tàn bạo, hắn coi mạng người như cỏ rác, thích giết người sống làm hứng thưởng rượu, lại còn nướng cháy người mua vui, nấu chín người tiêu khiển! Tiểu hữu trước đây nên suy xét xem mình có còn sống nổi qua ngày mai không đã!

Từng lời từng lời Tả Từ lọt qua tai, sắc mặt Trương Liêu dần trắng nhợt lại.

Hắn bỗng chợt nhớ ra, hình như ngày mai hắn phải đến ra mắt tên bạo đồ Đông Trác. "Ta sẽ đi! Ta vừa mới xuyên việt tới đây, tiền đồ trước mắt còn vô cùng xán lạn, tuyệt chẳng muốn uống mất cái mạng nhỏ này!"

Nếu là Trương Liêu của lịch sử thực thì việc ứng phó với Đông Trác chẳng có gì khó khăn. Nhưng hắn một chút cũng chẳng giống Trương Liêu. Hắn biết rõ tính cách của mình, dễ kích động, hay gây họa, rất có thể nếu không cẩn thận, hắn sẽ bị Đông Trác chặt phăng đầu.

Trương Liêu liền thay đổi sắc mặt, ra vẻ tươi cười nịnh bợ, vỗ nhẹ vào vai Tả Từ một cái:

- Đạo trưởng, vẫn mong ngài chỉ giúp cho tiểu bối, liệu có cách nào để ứng phó với Đông Trác chẳng?

- Bản đạo cũng chưa biết phải ứng phó ra sao! - Tả Từ thản nhiên vượt nhẹ chòm râu:

- Nhưng bản đạo cũng có năm được đôi chút tình thể hiện tại của Lạc Dương, có thể nói cho tiểu hữu rõ, còn về làm sao ứng phó thì còn phải xem tiểu hữu thế nào!

Thần sắc Trương Liêu chợt động:

- Đạo trưởng mau nói cho tiểu bối biết đi!

Trước mắt, tình cảnh bốn bề nơi đây ra sao hãn vẫn mờ mờ mịt mịt. Trương Liêu nguyên bản khi rời thành Lạc Dương đến Hà Bắc mộ binh cũng tuyệt chẳng biết ở Lạc Dương này đã xảy ra những chuyện gì.

Tả Từ cũng chẳng làm khó Trương Liêu thêm nữa, hãn liền nói cho Trương Liêu biết những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này ở Lạc Dương.

Vốn là trong khoảng hai tháng Trương Liêu phụng mệnh đại tướng quân Hà Tiến đến Hà Bắc mộ binh, ở Lạc Dương đã xảy ra bao phong ba biến loạn, trời rung đất chuyển, cảnh vật hoang tàn, nhân tình tang tóc.

Nguyên đại tướng quân Hà Tiến bày kế giết lũ Thập Thường Thị không thành, ngược lại còn bị chúng giả cách lừa vào cung sát hại. Sau đó, lũ Thập Thường Thị uy hiếp ép Thiếu Đế Lưu Biện và Trần Lưu Vương Lưu Hiệp, đương đêm trốn ra vùng Tiểu Bình Tân ở Mang Sơn. Khi đi đến nửa đường thì may sao hai vua được thủ hạ của quan doãn quận Hà Nam Vương Doãn là trung bộ duyện Mẫn Cống cứu giá. Vậy mà chẳng ngờ giữa đường hộ giá từ Mang Sơn về Lạc Dương thì lại gặp phải Đổng Trác thế cường lực mạnh cũng đương trên đường nhập kinh chặn cướp xa giá.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Đêm Tây Viên](#)

[Chương 2: Thần Côn](#)

[Chương 3: Hình Thế](#)